

Koliko oseb je utonilo?

Natančnega poročila se v tem oziru še nima. Na eni strani se poroča, da je utonilo okroglo 2000 oseb, medtem ko so okroglo 700 oseb, večidel ženskih in otrok rešili. Od druge strani zopet pravijo, da je le 1395 oseb utonilo. Na parniku so se zgodili grozoviti dogodki. V strašnem obupanju so se ljudje borili za prostoroče v rešilnih čolnih, skakali na kose leda, kjer so potem zmrznili ali utonili. Tudi razburjenje v New-Yorku je velikansko in splošno se dela kapitana Shmita odgovornega. Potniki so večinoma Amerikanci in Angleži, med njimi mnogo visoke gospode. Mogoče je pa tudi, da se je nahajalo na krovu nekaj hrvatskih izseljencev.

Prizadeta gmotna škoda.

Potopilo se je seveda tudi velikansko premoženje. V par urah je morje najmanje vrednosti za 500 milijonov kron požrlo. Številke kažejo sledečo sliko: Troški zgradbe parnika 64 milij. kron, biseri in dijamanti ter denarji potnikov 120 milij., potno blago 250 milij., blago v prostorih za skladišča 100 milij., poštne pošiljave 5 milij., skupno torej 539 milijonov kron. K temu pride še okroglo 58 milijonov zavarovalnine potnikov.

O grozoviti tej nesreči prinesli bomo še podrobnejša poročila.

391

MAGGI JEVE

kocke goveje juhe

1 kocka za 1/2 litra najfinejše goveje juhe

5 h

samo prava

Z imenom MAGGI in

varstveno znamko zvezdo s križcem

Dopisi.

Polenšak. Vera peša; kajak? V zadnji številki smo poročali, kake pridige ima naše Podplatnik, da drugo ni slišati, kakor „kurve“ in „kurveži“. Tedaj je prinesel list „Slov. gospodar“ članek, v katerem pravi: Mi pošteni farani, ki smo bili pri tej pridigi navzoči, trdimo, da je to popolnoma prav! ... Dragi „Štajerc“, kaj praviš Ti k temu? Vprašamo tudi mi g. Podplatnika, kdo so tisti pošteni farani, ki se jim to tako dopade v cerkvi govoriti besede, kakor „kurve“ in „kurveži“, kateri pravijo, da je to prav? No, no, toti pa že morajo biti ta pravi! Jaz mislim, da so toti „pošteni farani“ oni župnik sami! Ako se vam klorikalcem tedaj ta pridiga tako dopade, potem se lahko zberete vsa sili in vam gosp. Podplatnik napravijo tako pridigo, da bo nekaj. A take sestanke morate imeti v Ptaju pri „kikerikiju“, ne pa v cerkvi. Stalo je tudi v „Slov. Gospodarju“, da ta pridiga ni bila po volji samo „štajercijanskim bratcem.“ Mi „Štajercijanski bratci“ pravimo, da besede „kurve“ in „kurveži“ ne slišijo v cerkev, niti ne v gostilno, kakor se tega mi sramujemo v gostilni govoriti. „Štajercijanski bratci.“

Hoče. Ljubi „Štajerc“! Ne misli si, da samo doma za pečjo sedim; pravijo, kdor doma za pečjo sedi, ta nič vreden ni. Jaz pa, ljubi „Štajerc“ tega ne maram. Če mi čas dopušča, grem na sprehod, pa brez Tebe ne. Vzel sem Te tudi v nedeljo seboj, ker brez Tebe mi je predolg čas. Tako sem se sprehajal po lepi beli cesti od Framu pa do Hoč. Poslušaj me, ljubi moj „Štajerc“, kaj se mi je prigodilo! Ko pridem blizu Hoč, zagledal sem „čuke“. O ti 300 raztrganih rešet, ko bi Ti to videl, ljubi „Štajerc“, bi pač od smeha počil. To ti je bilo kakih 10—12 „čukov“, pa nobeden nič perja, le g. Baznika je eden spremljal, ki je imel par brkic pod nosom; ta bo gotovo „feldwebl“ teh

„oberčukov.“ Veš, to so še drobni ptički, ti čuki, niso vsi skup za enega pravega moža; prav lahko bi te paglavce povil kaplan Baznik v svoj frak. Ljubi „Štajerc“, kar Bog hoče, tako pa mora bit. Tako se je tudi meni zgodilo. Nekaj uric sem se mudil v Hočah, potem pa sem jo zopet navihal nazaj proti Slivnici. Pa glej spet čudo. Iz Lesjakove gostilne pripodili so se ti drobni „čuki“ in sfrčali naravnost v kegljišče; takoj za njimi izstopi „čukolovec“ kaplan Baznik, in glej čudo, na en Baznikov žvižgec so zopet prifrčali nazaj k njemu. Ljubi „Štajerc“! Opazoval sem še potem te gole „čuke“ in „čukolovca“ Baznika, ki so jih lahkih pet odkurili proti Hočam. Jaz pa sem si pridobil nekaj prijateljev in zapeli smo si proti Framu eno prav veselo:

Smo luštni, veseli,
Veselga srca;
Smo z luštniga kraja,
Z Ješence doma.

Iz Ješence. Ljubi „Štajerc“! Zadnjič si nam nekaj prinesel o našem vrlm županu, pa kakor te prosimo, daj nam zopet prostora; naj izve svet, kako se pri naši občini gospodar. Veš, ljubi „Štajerc“, to je smola za našega starega župana Mihla. Čeprav so naš „očka Mihl“ slovensko-katoliško misleči mož, postanejo tudi večkrat „nemški“ klerikalec. Tako so tudi dovolili svoji lepi hčerki Miciki, da kar ona žiber izpolni živinski potni list v nemščini in kar sama podpiše njih ime. Seveda, kakor znano, niso „očka Mihl“ nič „šriftlih“ in zato moramo imeti ubogi Ješenčani žensko na županskem stolcu namesto župana. Dragi bralci „Štajerca“! Eden tak fino napisan živinski potni list smo oddali okrajnemu glavarstvu v Mariboru, na katerem se čita tako-le: „eine Stik Stuhte Lichtbraune mit Stern hinten, links fessel weis nach Petau.“ Kaj rečete, dragi bralci „Štajerca“, ali ni županova Micika dobro napisala? Radovedni smo, kaj poreče k temu okrajno glavarstvo! Kaj ne, očka „Mihl“, to je pač prešmentana smola. Vprašamo Vas, g. župan, zakaj pa niste pokazali na dan 13. tistega dovoljenja od okrajnega glavarstva, da sme Vaš mladoleten sinček streljati, ker je sam povedal, da še ima 2 leti pravico streljati! Zakaj niste pokazali to dovoljenje orožniku, ko Vam je odvzel možnar? Kaj ne, „očka Mihl“, sinček Vam je na čast izvolitve streljal, pač pa bodete sedaj videli, kako bode Vam okrajno glavarstvo strelalo. Ne mislite si, „očka Mihl“, da ste Vi najbolj pameten človek v občini in da ste Bog ve kaj! Tudi to Vam povemo, da ne smete misliti, da sme Vaš mladoletni sinček delati, kar bi se mu poljubilo; postava naj bo za vse ednaka! Zapomnite si dobro, očka župan, tale nemški izrek, ki pravi: „Der Krug geht so lange zum Brunnen, bis er bricht!“ Za zdaj dovolj, ljubi „Štajerc“! Prosimo te prihodnjič za ostrejšo krtačo. Vam pa na zdravje, naš novo izvoljeni rihtarček.

Več naprednih „Štajercijancev.“

Ješence. Ljubi naš „Štajerc“! Ali si že slišal, kako Te je nek dopisun v „Slov. Slepjarju“ osramotil? Pa ne boj se, dragi „Štajerc“, kar „Slepjar“ poroča, je pač od začetka pa do konca laž. Res je, kar si pisal „Štajerc“ in tudi res je, da je dopisnik na Ješenci. Tudi to je res, da nekateri Ješenčani prav dobro poznajo Baznika, kaplana v Hočah. Ljubi „Štajerc“! Pač pa, kaj je zadnji „Slepjar“ poročal iz Ješenc, ni bilo na Ješenci spisano; pač pa stanuje tista budica v Framu. Mi ga prav dobro poznamo. Svetujemo tebi, črnosukni dopisun, da pustiš nas in našega „Štajerca“ v miru, ker vemo, da je tvoja sukinja polna prahu in pripetilo bi se, da bi ti jo tako očistili, da bi bil bolj čist, kakor da bi te gg. frančiškanarji izpovedali. Torej le ostani tam, kjer si, ker mi te itak dobro poznamo, in ne bilo bi dobro z nami v dotiko priti, ker potem bi odprli škatljico, v kateri se hranjujejo nelepe reči. To smo hoteli temu črnosuknežu in „Slov. Slepjarju“ odgovoriti. Ti pa, ljubi „Štajerc“, zdrav in krepak stopaj tvoj pot naprej!

Te pozdravlja tvoj prijatelj

Kajtetbar.

Razvanje. Dragi Bohovljani! Kaj ste storili pri vaših občinskih volitvah? Ne veste prav, kaj se je zgodilo, razven da so napredno misleči možaki pri volitvi zmagali; ali kaj se je našemu Bazniku zgodilo, tega ne veste, ker zdaj ga

ne vidite v svoji dolgi črni sukni po ki ga špancirati. Ker se ni Bohovsko občinsko piček ništvu v slovensko-klerikalno krilo zvaljavravje tudi njemu vse veselje odbilo, postal je ki K vidi od žalosti gluh in mutast. Če se sneli? I tem gospodom in ga pozdraviš „dober dan delavci“ ne odgovori; ako mu reče drugi pot zabav „hvaljen bodi Jezus Kristus“, zopet molči reba. Kristov namestnik to! Evo slučaj! Šelohi, k kaplan Baznik na dan 12. t. m. na Ples m: sv. Lenartu mašo brati. Srečal ga je en g: pri kateri ima vsak dan z g. administratom orosto vati in če on tega gospoda, ker je tudi m: nadalj pozdravi, se ta dvakrat zahvali; ali Bazn: mu ni za pozdrav zahvalil. Koj za tem gov: dom gre en fant, kateri je že Baznika p: sled in ta ga prav lepo pozdravi „hvaljen bodi aste. Kristus“; tudi temu fantu se Baznik z: K pozdrav ni zahvalil. Kaj porečeš, ljubi h: vljen ali je ta g. Baznik postal gluh in must: e: čide voljo Bohovskih volitev? ali se v šolski t: e kjer si je precej dolgo hlače trgat in tolik: o: čite učil, da se ima za pozdrav zahvaliti? To se elene hlapec, ki je pri kratki pameti, ve, kaj in storiti. Tako, g. Baznik! poboljšajte se, v: vero, in v Razvanski šoli nemški verouk, stite politiko in zahvaljujte pozdrave, ker gače vas ne bomo faranci več pozoravljali!

En potovalec s Pohorja v Len

Sv. Rupert slov. gor. Žalostno so nam zvonovi; umrl nam je naš zelo spoštovan činski predstojnik v Črmlenšaku Johan Dobil je dober gospodar in občno spoštovan naš občini, trden značaj kakor skala. S zmirom na naši napredni strani. Zemlje bode vrlemu možu lahka!

Iz Oseka pri Sv. Trojici. Gospod ur: kakor smo čitali zadnjič v cenjenem V: alje č listu, da so nekateri tukajšni posestniki eselja vali kovaču, da bi si sprosil od Roškari: ri nak vilo za glavo; ker pa se njegova žena bo: ki je ena or bi prišel bogve kam vsled prepozne dop: zdravila, ga je začela zadnjič sama z: maziliti. Verjonški „nadžupan“, tebi p: tujemo, pojdi raje kak bi šel v Osek na cijo, našemu Južeku pomagat krav v: gmajno. Prihodnjič kaj več!

Mesto ali dežela?

Važna za stariše in otroke je izvolitev vega poklica. S tem vprašanjem se hočem nes pečati; omenili pa bomo le orfe vrst klica, pri katerih se hitro nekaj plače d:

Kot najbolj prijetni in dobičkonosni se smatra v večini slučajev delo v fabriki: se oprime vsako leto na tisoče otrok iz d: Zlasti so to otroci malih kmetov, ki ne m: na očetovi posesti plače doseči; hitro iščejo: tega delo in zaslužek v fabriki ali sploh v: medtem ko srednji in večji kmetijski pose: nimajo delavskih moči.

Kakšne dobičke ime v mestu uslužbe: lavec? V prvi vrsti — in to vleče najb: ima višji zaslužek v gotovem denarju. N: je delavski čas v industriji in trgovini več: krajši ter natanko obmejen. Z zadnjim ž: v fabriki so vse obveznosti napram delo: končane. Kratki delavni čas daje delavc: liko, poiskati si zabave, ki jih nudi m: marsikateri mladi človek se po tej zabav: sečno želi.

Ali zdaj vprašajmo: kakšne škode p: delo v mestu? Mislimo zopet v prvi vs: industrijske delavce. Ure dolgo morajo l: ljudje v fabriki najednostavnejše delo izvrš: daleč od svežega zraka in proste nature: njeni fabrični delavec svoje družine večinom: dnevu sploh ne vidi, ker stanuje tam z: predmestju. In kako stanuje?! Stanovanja: nih delavcev so večidel grozno žalostna: premnogo zavžitih mestnih zabav oslabi: čvo truplo in pelje k boleznim ter hiranju: nimo tukaj le, kako grozovito se širi med: nim prebivalstvom jetika ali sušica. Na Nem: n. p. pride na 1000 smrtnih slučajev na j: v okraju Köln 119 1/2, Wiesbaden 133 1/2, v Prusiji 59 1/2, v zahodni Prusiji 60 1/2 (bolj km: dežela). Od 1000 delujočih ljudi je bilo na v: škem čez 50 let starih: kmetov 254, trg: 194 in industrijskih delavcev 144. Te št:

govorijo dovolj jasno! Kaj koristi vsak dobiček, ki ga ima en stan od družega, ako se ta dobiček plača z najboljšim, kar ima človek, z zdravjem?

Kakšne slabote ima poklic delavca na deželi? Plača v gotovini po navadi ni tako velika, delavski čas je tudi daljši kakor v industriji. Zabav kakor v mestu ni na deželi. Ali to vse treba natanko premisliti! Gotove plače na deželi, ki so zadnje čase tudi hudo poskočile, so res manjše kakor v fabrikah. Ali pomislite je, da pride k tej plači zdrava in tečna hrana, prosto stanovanje, ki je imajo leđični posli povsod. Nadalje je zaslužek na deželi mnogo sigurnejši nego pri industrijskem delavstvu. Nobenih štrajkov ni! Denar se na deželi težje zapravlja in vsled tega se lažje štedi. Med kmetom in posli raste znanje vsako leto.

Kmetijski delavec ima torej gotovo lepše življenje od industrijskega, čeprav se te dobrote večidel ne vpošteva. Otroci dežele, ostanite tej deželi zvesti! Nikar se ne ločite lahkomiselno od stanu vašega očeta, od zelene domače grude! (Po „Landbote“).

Tako dober in zdravilen

je neoporečno navadni lebertran, se vendar ne more tajiti, da ga večina ljudj, ravno tako otroci kakor odraseni, zaradi njegovega okusa in duha ne morejo vzeti. Scott'ovo lebertran emulzijo pa, pri kateri so lastnosti in vrednosti lebertrana še z dodatki izboljšani, vzame večina ljudi prav rada in jo tudi pri daljši rabi dobro prenese. Trikrat na dan

Scottova emulzija

dalje časa redno vzeta, spremeni blede otroke, ki nimajo veselja za jesti, v vesela gibčna bitja

Pri nakupu zahtevajte izrecno Scott'ovo emulzijo. Znamka „Scott“ je, ki je že čez 35 let vpeljana in ki jamči za dobrotu ter vpliv. Cena originalne steklenice 2 K 60 h. — Se prodaja v vseh apotekah.

Novice.

Roseggerjev odgovor. Štajerski pisatelj Peter Rosegger, ta veliki sin kmetijske krvi naših zelenih gora, je moral zdaj na stara leta tudi doživeti, da ga farški prenapeteži preklinjajo. Veliki ljubitelj kmetov, globoko verni Rosegger — proklinjan! In seveda od slovenskega političnega duhovnika! Kajti nikjer na svetu ni duhovščina tako okužena od politike, kakor pri nas na Slovenskem. . . . Ta „duhovnik“ je župnik v Sv. Roku. V češkem (!) listu „Union“ je napisal svojo kletvo, ki je seveda bob v steno. Rosegger mu je v svojem listu „Heimgarten“ brez jeze in sovraštva tako-le odgovoril: — „Prokleti bodi kakor Rožekar (Rosegger)!“ Ta beseda se bode udomačila v slovenskih deželah, tako želi slov. župnik v Sv. Roku na Spodnjem Štajerskem. V praški „Union“ je ta jezični mož previdno tri kletve izustil: prvo kletvo namenil je meni in Rosegger-šolan, ki delajo

Zaroka v cesarski hiši.

Kakor poročamo na drugem mestu, se je v Velikinoči ob navzočnosti našega cesarja njegova vnukinja,

Erzherzogin Elisabeth Franziska

nadvojvodinja Elizabeta Frančiška z grofom Jurijem Waldburgom zaročila. Tu prinašamo sliko novozaročenke.

baje iz Slovanov „renegate“!? Drugo kletvo je namenil pesniku Anastasius Grün, ki je rekel, da zamore vso slovensko književnost v žepnem robcu odnesti (kar sicer ni psovka, ako je resnično, da ima vsa svetovna književnost, dobro presejana, na hrbtu enega osla dovolj prostora). In tretjo kletvo naperi župnik v sv. Roku dunajskem mestnim svetu, ki je nemški milijonski zbirci 10 000 K daroval. Kaj neki bi Luenger k temu rekel? meoi približno. Ko bi župnik šele vedel, da je svoj čas župan Luenger sam nemškemu „Schulvereinu“ 20 000 K prisodil! Moral bi ga zopet prokleti — za Rožekarja. — Ako bi se zamoglo s takimi nasprotniki resno pečati, bi bilo morda na to opozarjati, kar sem že stokrat rekel: Milijonska zbirca za nemške šole na jezikovni meji ni namenjena za napad proti sosednim postajam, temveč le za branjenje Nemcev na domači zemlji. In ako bi se v vročem boju res enkrat meja pregledala, potem je to žalostna pravica vojske, ki je nismo mi začeli. Kako vroče hrepenim po času, ko postanejo ljudje zopet enkrat pametni, ko bode „Gottes Sonne strahl in Frieden auf ein glückliches Österreich!“ Kdo je pač to pesem najprve pel? Morda Slovani?!

Sanje. V vojski l. 1870/71 bila sta dva vojaka, en Bavarec in en Prus, na patrolji. Postala sta lačna in sklenila prvo kokoš, ki jo dobila, vzeti. Kmalu sta tudi eno kokoš dobila. A kër je bila ena za oba lačna želodca pre malo, sklenila sta, da bode tisti celo kokoš dobil, kateri bode ponoči najlepše sanje imel. In šla sta spat. Drugo jutro pravi Prus tovarišu: „Meni se je sanjalo, da sem prišel v nebesa in vsi angelji in svetniki so morali pred mano „habtacht“ stati. No, ali to ni lepo sanje? Lepšega ne more nikdo sanjati in zato je kokoš moja!“ — A Bavarec mu hladno odgovori: „Ja, ja, videl sem te, ko si šel v nebesa in mislil sem, da ne prideš več nazaj; zato sem kokoš kar snedel!“

Lepa starost. V mestu Lugos je te dni umrl trgovec Abraham Uihely. Bil je 110 let star. Do zadnjega dneva svojega življenja bil je popolnoma zdrav. Pokojnik zapušča 10 otrok, 42 vnukov, 51 pravnukov in 8 prapravnukov, torej skupaj 111 potomcev. Pač redka prikazen!

Kadar milijonarji potujejo. Neki ameriški milijonar preživel je zimo v Egiptu in si ogledal tudi Jeruzalem. Da bi potem hitro nazaj prišel, naročil se je posebni parnik nemškega „Lloyda“, ki ga je v Jaffi vkrcal in v 15 urah domu pripeljal. Vožnja teh 15 ur je koštala milijonarja okroglo 30.000 kron.

Zopet eden! V Korneuburgu so obsodili kateheta Wenzel Wallnerja na 4 mesecev težke ječe. Zapeljal je šolske otroke v nečistost in jih onečlašal.

Preveč blagoslova. V belgijski vasi Barleur dobila je neka delavka 3 deklice in enega fanta. Vsi štirji otroci so zdravi. Pred desetimi meseci je ista žena porodila trojčke, tako da ima zdaj 7 otrok. Ne vemo, kakšni obraz dela k temu položaju njen mož . . .

Kače v Afriki. Žena posestnika Hällich v Karibibi (nemška južno-vzhodne Afrika) spravila je zvečer svojega 5 letnega dečka spat. Ko je prišla v sosedno sobo, začula je sinčka nakrat jokati. Pritekla je nazaj in vidila v velikem strahu, kako je ravno velika kača v neki luknji izginila. Otrok pa je imel na čelu krvavo rano. Kača je bila iz otročje postelje prilezla in je otroka ugriznila. Mati je bila dovolj pogumna, da je takoj otrokovo rano izsesala. K sreči so dobili tudi kmalu zdravnika, tako da so življenje otroku rešili. S takimi težavami se morajo kmetje v južni Afriki boriti.

Življenje v Ameriki. „Landbote“ objavlja pismo nekega prijatelja, ki je več let potoval po celi Severni Ameriki in izpoznal tamošnje razmere. Dotičnik piše m. dr.: „Kakor se meni zdi, mislijo ljudje v domovini, da se tukaj v Ameriki lahko denar kar na cesti pobira. Velika zmota! Moje mnenje je, da se nikjer na svetu delavce tako ne izkorišča in odira, kakor v Združenih državah. Tukaj se meče z delavci okrog, kakor drugod s kosom lesa. Ko so voditelji delavcev pri vladi rekli, da je nespametno, še več ljudi izkrcavati, rekla je vlada, da je vezana s pogodbami z drugimi državami. Vsakemu se bode neverjetno zdelo, da je tukaj vsaki celo

leto en milijon delavcev brez zaslužka. Izračunalo se je, da pridela tukaj delavec na leto srednjo vrednost 3800 funt sterling (to je 17.290 kron). Istotako pa zasluži en delavec srednjo plačo 437 f. št., to je 2158 kron. Zaradi tega neverjetno bogastvo v rokah posameznikov, na drugi strani pa velike množice, ki morajo v največji revščini trpeti.“ — Tako pismo! Torej zasluži delavec 2158 kron na leto, kar izgleda prav veliko na prvi pogled in z ozirom na naše razmere. Marsikateri si bode mislil: le pojdim v Ameriko! A treba je tudi drugo stran pogledati: delo težko dobiti; kadar dobič delo, veliko odiranje; in draginja je z ozirom na plačo v Združenih državah mnogo hujša nego pri nas; vsled tega beda vkljub dobremu zaslužku. Svetujemo torej vsakomur, ki bi se rad izselil, naj to natanko premisli. Najlepša je domovina; in za kmeta ni posebno častno, ako zapusti brez zvestobe svojo podedovano grudo. Z izseljevanjem si je le redkokedaj svojo usodo izboljšal, in to še edino z dolgoletnimi boji. Ostanite vsled tega na svoji grudi, ostanite zvesti svoji ljubi domovini.

Iz Spodnje-Štajerskega.

Celjska slovenska posojilnica je torej namenjena, da igra molžno kravo za „narodno stranko“. To je že stara navada pri prvaških voditeljih, da izrabljajo vsa gospodarska podjetja hladnokrvno v svoje politične namene. Kakor znano, bila je celjska v „narodnem domu“ se nahajajoča posojilnica doslej v rokah starih „prvakov“, ki so svoj čas na Spodnjem Štajerskem komandirali in se na troške ljudstva mastili. Ti stari prvaki imajo zdaj dosti, v vsakem oziru dosti, in zato hočejo to posojilnico mladim vodjem bankrotne „narodne stranke“ izročiti. „Narodna stranka“ potrebuje namreč denarja, kajti njene kase so prazne. „Zvezna tiskarna“ in kletska zadruga sta do ušes v dolgovi in priti mora do poloma, ako ne pride pomoči. Poleg tega ima „narodna stranka“ še toliko dolgov izza časa zadnjih volitev, da se njeni generali komaj na cesto upajo. Tako bodejo torej prav radi posojilnico prevzeli, kar seveda članom posojilnice ne bode posebno ugajalo. Radovedni smo, kedaj bode komu prišla v podjetjih „narodne stranke“ pametna misel, da je treba gospodarske stvari od politike ločiti in da denar članov posojilnice ni denar vodij „narodne stranke“ . . .

Novo Rosegger-šolo otvorili bodejo dne 28. t. m. v Vuzenici (Saldenhofen). Nemški „Schulverein“ je to velepotrebno šolo zgradil vkljub hujskariji prvaških nasprotnikov, ki se ničesar toliko ne bojijo, kakor znanja nemščine. Pozdravljamo novo šolo pristržno in upamo, da bode v blagor ljudstva napredovala ter se razvijala!

Iz Ormoža se poroča, da je pričel tamošnji kaplan Polak v šoli protipostavno prvaško hujskarijo širiti. Polak je rojen Čeh. Stariši se izrecno prepovejo, da bi ta češki zagriženec njih decu v politične namene zlorabljal. Opozarjamo cerkveno oblast, naj v interesu vseh tej hujskariji konec napravi.

Zasledovan kaplan. Zopet en kaplan, ki je oblekel duhovniško suknjo, predno je vedel, je-li ima tudi potrebne sposobnosti zato. Okrožna sodnija v Celju išče namreč s tiralnico (Steckbrief) kaplana Mihčeta Golob, ki je bival nazadnje v Novicerkvi. Sodnija bi pobegnelega kaplana rada dobila, kër se je pregrešil na § 93 k. z. (omejitev telesne prostosti) in tudi zaradi telesne poškodbe. Ali tovariši nič ne vedo, kje je Golob? Oj ti žalostne razmere ti!

V Mariboru se bode na tamošnji deželni vinogradniški in sadjarski šoli zopet za novo šolsko leto 1912/13 učence do 15. julija sprejemalo. Tudi se odda nekaj prostih deželnih mest. Natančneje določbe je razvideti iz tozadnega inzerata v današnji številki „Štajerca“

Ogledi govede. Kakor znano, se lansko leto navadni ogledi govede (Rinderschan) niso mogli vršiti, kër je vladala kuga na gobcih in parkljih. Zdaj se bodejo ti ogledi vršili in sicer glasom odloka deželnega odbora tako-le: V Marneburgu dne 21. maja; — v sv. Lenartu dne 3. junija; — v Zgornji Radgoni dne 4. junija; — v Kozjem dne 8. junija; — v Ptujju dne 10. junija; v Konjicah pa dne 11. junija.